

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμηνι 35 καὶ τρίμηνι 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμηνι 2
καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

Ἀθῆναι 19 Μαρτίου 1932

Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 16

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΔΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εἶχε ἀνάγκη νὰ μείνῃ μιὰ στιγμή
μόνη, νὰ συνέλθῃ. Ἡ ψυχὴ τῆς, ἡ
τόσο περήφανη, ἡ τόσο εὐαίσθητη,
πονοῦσε φοδερὰ ἀπὸ τὰ λόγια ἐκεῖ-
να τῆς Μπέλλας. Ἡ
μικρὴ ὀρφανὴ αἰσθα-
νόταν τόσο ἐρημιὰ, τό-
ση ἀπομόνωση, τόσο
ἀπελπισία! Κι' ὅμως
ἔπρεπε τώρα νὰ βγῇ
ἔξω γελαστή, χαρού-
μενη. Ἦταν τὸ χρέος
τῆς.

Ἡ Βέρα τίς περίμε-
νε κάτω. Μπήκαν κι'
οἱ δυὸ στὸ αὐτοκίνητό
τῆς, ποὺ τίς ἔβγαλε
στὰ μαγαζιά.

Μετὰ δυὸ ὥρες γύ-
ρισαν : ἡ Μπέλλα κα-
ταχαρούμενη γιὰ τὰ
ψώνια ποὺ εἶχε κάνει
—ἀδιάφορο ἂν τὸ πορ-
τοφόλι τῆς ἦταν πιά
ἀδειανό—κι' ἡ Ἐδίθ
φορτωμένη πακέτα, κα-
τακουρασμένη, λαχα-
νισμένη. Ὁρμησαν
στὸν ἀνελκυστήρα. Εἶ-
χαν ἀργοπορήσει μπρο-
στὰ στὶς βιτρίνες τῶν
μαγαζιῶν κι' ἔπρεπε τώρα νὰ κά-
μουν γρήγορα.

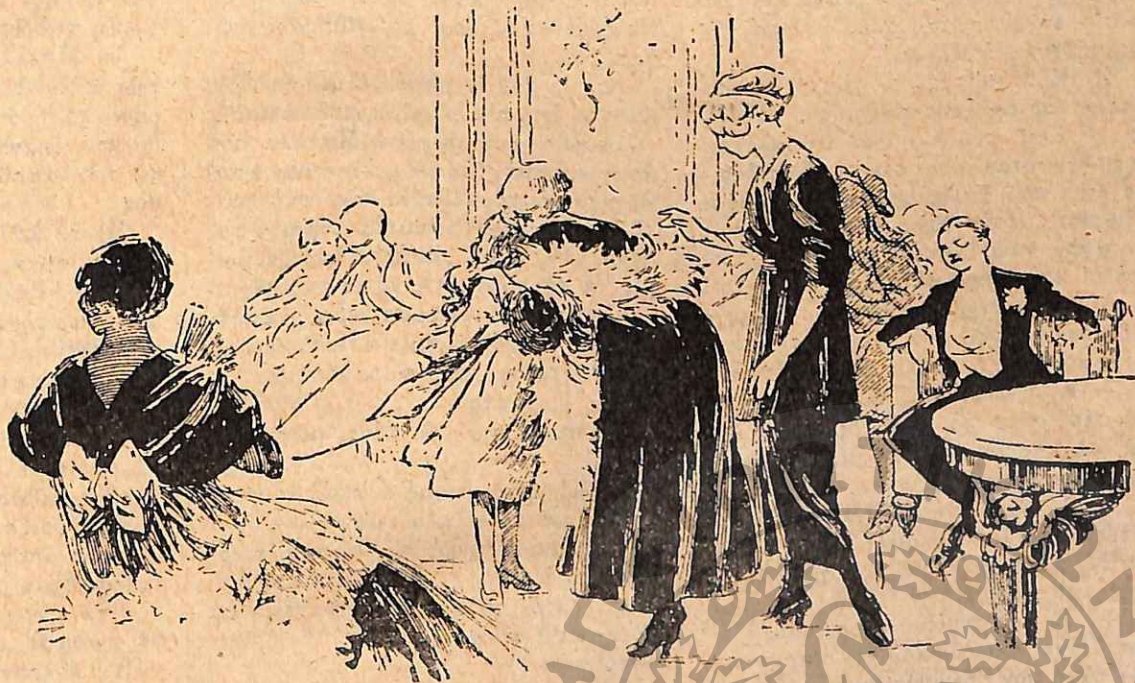
Τὸ γεῦμα τελείωσε ἄψε-σβύσε.

— Οὐφ! δὲν ἀντέχω πιά! ἔκαμε
ἡ Μπέλλα μπαίνοντας στὴν κάμαρά
τῆς. Ἐδίθ, χτυπήστε τῆς Μαίρης
νάρθη νὰ μὲ ντύσῃ, καὶ τρέξτε ν'
ἀλλάξετε φουστάνι καὶ σείς!

— Νομίζετε πὼς εἶμαι ἀπαραίτη-
τη κι' ἐγὼ στὸ σαλόνι;

— Βεβαίωτατα! Νομίζετε πὼς θὰ
μοῦ εἶναι εὐχάριστο νὰ σερβίρω τὸ

σααί, ἂν δὲν ἔρθετε; Ἐπειτα ἡ θεὰ
μου θέλει νὰ παίξετε πιάνο. Τί ἰδέα!
Ἐλσος πάντων πρέπει νάρθητε. Ἀλή-
θεια. δὲ σὰς θέλω μὲ μαῦρα. Τὰ πέν-
θιμα δὲν ταιριάζουν στὸ σαλόνι...

« Ἀντὶ γιὰ τὴ Μπέλλα, τράβηξε κοντὰ τῆς καὶ φίλησε τὴν Ἐδίθ. » (Σελ. 182, στ. α'.)

— Μὰ δὲν ἔχω κανένα φουστάνι
ρὸζ-πάλ! Κι' ἔπειτα δὲν εἶναι οὔτε
τρεῖς μῆνες ποὺ ἔχασα...

— Εἶπα : θὰ βάλετε ἄσπρα...

— Μ' ἀφοῦ δὲν ἔχω!

— Θὰ σὰς δανείσω ἕνα δικό μου
φουστάνι. Εἰστε, βλέπω, πολὺ τυπι-
κὴ, σὰν τὴ θεὰ μου. Χάλασε τὸν
κόσμο τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἔβαλα
φουστάνι ἀνοιχτό... Ἀ, νὰ ἡ κα-
μαριέρα... Μαίρη, ψάξε στὴ ντου-
λάπα μου, νὰ βρῇς τίποτε κατάλλη-

δωμάτιο ὅπου διόρθωναν καὶ σιδε-
ρωναν τὰ ρούχα. Ἦταν καλὴ κι' ἐ-
πιτήδεια. Ἐπειτα τῆς ἄρεσε νὰ κά-
μῃ, ἀπὸ τὸ περιφρονημένο ἐκεῖνο
φουστάνι, μιὰ τουαλέττα εὐπρόσωπη.
Ἡ Ἐδίθ παρακολούθησε τὴν ἐπι-
διόρθωση μὲ αγωνία. Αὐτὴ, ποὺ ντυ-
νόταν πάντα τόσο κομψά, τόσο ἐπι-
μελημένα, πὼς θὰ φοροῦσε τώρα ἕνα
παλιοφούστανο τῆς Μπέλλας; Ἀλλὰ
λίγο-λίγο ἠσούχαζε. Ἡ καλὴ καμα-
ριέρα ἔβγαλε κάτι γαρνιτούρες ποὺ

δεν ήταν πιά της μόδας, έρραφε ένα φισού από κεντημένο τούλι, πρόσθεσε μία ζώνη από άσπρο σατέν—που έκρυφε μάλιστα κι' ένα λεκέ—φρεσκάρισε τη φουστάνι και το μπουστάκι, κι' έπειτα χτένισε την Έδιθ θαυμάσια.

Όταν η Μπέλλα, που καμάρωνε με την καινούργια της μεταξωτή τουαλέττα, είδε τη «δεσποινίδα-συννοδό» να βγαίνει τόσο κομψή, τόσο δμορφη, με το μεταμορφωμένο της φουστάνι, γλώμιασε από ζήλεια. Άλλα δεν πρόφτασε να πη τίποτα, να κάμει καμιά σκηνή: Άρχισαν ναρχουνται οι καλεσμένοι.

Η καρδιά της Έδιθ χτυπούσε δυνατά όταν μπήκε στο κατάφωτο σαλόνι, γιατί ήταν η πρώτη φορά που παρευρισκόταν σε υποδοχή. Χώθηκε δειά σε μία γωνία και κρύφτηκε σχεδόν πίσω από μία πορτιέρα. Ήταν πολλά κορίτσια, φίλες της Μπέλλας, στο σαλόνι: η Βέρα Γκαρντεβάλ, η Άρλέττα κι' η αδελφή της Όδεττη Σενεδιέρ, η Τιφαίνη Λεπριέρ, η μελαχροινή Λίλιαν Άλγκχέρτ—πολύ συμπαθητική αυτή με τα μεγάλα της μαύρα κι' έξυπνα μάτια, με τον ευγενικό της άερα και την ανεπιτήδευτη άφέλεια.

Η Έδιθ κοίταζε δλ' αυτά τα κορίτσια και παρατηρούσε πως η Μπέλλα, μ' όλη την πλούσια τουαλέττα της, δεν ήταν τόσο κομψή. Της έλειπε κάτι που δεν μπορούσε να το προσδιορίσει. Ήταν ίσως η φυσική εκείνη χάρη που έχουν από μικρά παιδιά οι καλογεννημένοι.

Αυτά συλλογιζόταν όταν η λαίδη Σθενσενχάμ, μ' ένα νεύμα, την εκάλεσε κοντά της, καθώς και τη Μπέλλα.

Κορίτσια, τούς είπε, είναι ώρα να σερβίρετε το τσάι. Μπέλλα, έλα να σε παρουσιάσω σε μία παλιά οικογενειακή μας φίλη...

Άλλ' αυτή, που δεν κατάλαβε σε ποιαν από τις δυο μιλούσε η λαίδη, αντί για τη Μπέλλα, τράβηξε κοντά της και φίλησε την Έδιθ.

Τί χαριτωμένο κοριτσάκι! είπε. Έχει δλωσδιόλου τον οικογενειακό τύπο των Σθενσενχάμ!.. Μικρούλα μου, εγώ γνώρισα πολύ τη μητέρα σου πριν παντρευθώ...

Η Έδιθ, κατακόκκινη, σαστισμένη δεν ήξερε τί να πη, όταν η Μπέλλα έκρυψε αυτές τις διαχύσεις, φωνάζοντας δυνατά μ' ένα βιασμένο γέλιο—Παρντόν, Μυλαίδη! Έγώ είμαι η Μπέλλα. Αυτή δεν είναι παρά η συνοδός μου.

—Α, τί λάθος που έκαμα! είπε η γριά κυρία χαμογελώντας. Μίς, έξακολούθησε μιλώντας πάντα στην Έδιθ, μου φαίνεται πως στενο-

χωρήθηκατε. αλλά τί να σάς πω! Όταν σάς είδα μπροστά μου, γύρισα εθύς πνήντα χρόνια πίσω, στην ημέρα που πρωτογνώρισα τη μικρή λαίδη Σθενσενχάμ. Σας ευχαριστώ για τη γλυκειά ανάμνηση που μου φέρατε!

Η Έδιθ χαιρέτησε ευγενικά κι' άρχισε να σερβίρει το τσάι. Πηγαίνονερχόταν ανάμεσα στους όμιλους, άπλά κι' επιδέξια προσφέροντας τα λεπτά φλιτζάνια από πορσελάντα των Σεβρών, με το χαριτωμένο, το κάπως δειλό χαμόγελό της. Πόσο καλύτερα έκανε το ρόλο της από τη Μπέλλα, που τριγύριζε πίσω της τη ζαχαριέρα, με τρόπους αυτή, που τούς είχε μελετήσει από πριν!

Ετοιμαζόταν να γυρίσει στη θέση της, όταν η λαίδη Σθενσενχάμ την φώναξε.

—Θα ήθελα, της είπε, να παίξετε κάτι τι στο πιάνο τώρα με το τσάι.

—Τί κομμάτι θα σάς άρεσε, μυλαίδη; ρώτησε η μικρή. Αυτό που σάς έπαιξα όταν ήλθα;

—Α, όχι αυτό!.. Αυτό είναι για μάς!.. Δεν κάνει στο σαλόνι... Παίζετε καλύτερα το «Φθινόπωρό» σας.

Χωρίς άλλα παρακάλια, η Έδιθ κάθησε στο πιάνο κι' άρχισε να παίζει.

Πίσω της στάθηκε η Μπέλλα που άρχισε ξεπίτηδες να μιλή δυνατά και να χτυπά το κουτάλι της στο φλιτζάνι. Ο θόρυβος αυτός νεύριαζε φοβερά την Έδιθ, ωστόσο έπαιζε χωρίς να τὰ χάνη. Οι νότες της έδιναν καθαρές, έκφραστικές, ακριβέστατες Κι' όταν τελείωσε το κομμάτι, όλο το σαλόνι χειροκρότησε.

—Έκτακτο!

—Θαυμάσιο για τόσο μικρό κορίτσι!

—Τί χρωματισμένο παίξιμο!

—Και με τί αίσθημα!

—Πραγματικώς είν' εκπληκτικό, φώναζε δυνατά η Μπέλλα, και μάλιστα όταν συλλογίζεται κανείς, ότι το κορίτσι αυτό μεγάλωσε σε όρφανοτροφείο!

Αμέσως, πνήντα ζευγάρια μάτια καρφώθηκαν πάνω στην Έδιθ.

Η δυστυχισμένη αυτή παρακαλούσε νάνοξη ή γή, που λένε, και να την καταπιή. Το γλυκό της προσωπάκι έγινε κατακόκκινο. Να πως κατάντησε αυτή, η Έδιθ ντε Φερλάκ, η μονακριβή, η κληρονόμα: Να την κοιτάζουν με οίκτο, ακούγοντας πως ήταν τρώφιμη ένδς άσούλου! Που νάξεραν πως και το φουστάνι που φορούσε ήταν δανεικό!

—Αχ, πόσο σκληρά την πλήγωνε η κακή Μπέλλα!

Έβαλε τα δυνατά της για να συκρατηθώ, και με φαινομενική, ήρωική ήρεμία, γύρισε να καθήση ανάμεσα στη Βέρα και στη Λίλιαν. Τα καλά αυτά κορίτσια της χαμογέλασαν κι' άρχισαν να της μιλούν με συμπάθεια.

Η ώρα έντεκα, το τσάι τελείωσε. Μ' ένα νεύμα της λαίδης, η Έδιθ άρχισε να μαζεύη τα φλιτζάνια. Μα τη στενοχωρούσε πολύ το δέυ βλέμμα της Μπέλλας που το αισθανόταν καρφωμένο επάνω της. Μιά στιγμή που περνούσε από κοντά της, τάράχθηκε τόσο, ώστε αναποδογύρισε ένα μισογεμάτο φλιτζάνι πάνω στο καινούργιο της φόρεμα.

—Απρόσεχτη! έκαμε η Μπέλλα. Και πρόσθεσε δυνατά, με θυμό:

—Είμαι βέβαιη πως τόκαμε ξεπίτηδες για να μου λερώσω το φουστάνι μου και να της το δώσω. Νά, κι' αυτό που φορεί, δικό μου είναι. Μ' έφρχε να της το δώσω! Αυτό κάνει!..

Δάκρυα ανέδθηκαν στα μάτια της Έδιθ. Με υπεράνθρωπη προσπάθεια δεν τάρφανε να τρέξουν. Κι' είπε με φωνή που έτρεμε χωρίς να θέλη:

—Μπέλλα, ξέρετε πολύ καλά πως κάθε άλλο θάθελα παρά να φέρσω το φουστάνι σας. Έπειτα, τί θά την έκανα τη μεταξωτή τουαλέττα σας, αφού έχω τόσο μεγάλο πένθος;

Με τα λόγια αυτά—οι καλεσμένοι είχαν συγκινηθεί—βγήκε απ' το σαλόνι. Γενναία μπροστά στον κόσμο, κρατήθηκε όσο μπόρεσε. Άλλ' άμα βρέθηκε μόνη στην κάμαρά της, έπεσε σε μία πολυθρόνα κι' άρχισε να κλαίη με λυγμούς.

Δε μπορούσε πιά το παιδικό της θάρρος είχε εξαντληθεί. Όχι, όχι, δεν θα καθόταν πιά σ' αυτό το σπιτι, θα γύριζε πίσω στο Λυών. Άδύνατο να υποφέρει αυτή τη ζωή· θα τρελαινόταν.

«Θα φύγω! έλεγε και ξανάλεγε· θα φύγω!»

Κι' έβλεπε μπροστά της το άγαπημένο εκείνο, το φτωχό μοναστήρι της Λυών, το άσυλο που θα την περιμάζεψε πάλι γιατί δεν είχε σδν κόσμο κανένα· έβλεπε την Ήγουμένη, τις Άδελφές, που τόσες θυσίες είχαν κάνει γι' αυτήν. Θα πήγαινε πάλι να τις επιδαρύνη; Να στεροφύνται αυτές, για να την τρέφουν; Δεν ήταν σωστό... Έπρεπε να κάμει υπομονή...

Κλαίγοντας ακόμα, αλλά πιο ήσυχη, ψιθύρισε:

«—Θέ μου, δίνε μου δύναμη να υποφέρω τούς τρόπους της Μπέλλας!»

Και πρόσθεσε δυνατά, σταθερά:

«Θα μείνω»!

Έπειτα έδγαλε το άσπρο φουστάνι και φόρεσε τα νυχτικά της. Μόλις είχε πέσει στο κρεβάτι της, όταν χτύπησε ελαφρά η πόρτα και μπήκε στην κάμαρά της η λαίδη Σθενσενχάμ.

Φορούσε ακόμα τη βραδινή της τουαλέττα, αλλά κρατούσε σ' ένα δίσκο ένα φλιτζάνι που άχνιζε. Τάρφανε στο κομποδινό κι' έκυψε πάνω στην Έδιθ.

—Πως είσαι, μικρούλα μου; της είπε, χαϊδεύοντας με το άσπρο της χέρι το ζεστό μέτωπο του κοριτσιού. Φάνηκες γενναία... είδα όλη τη σκηνή από μία άκρη του σαλονιού... Κι' έξακολούθησε:

—Άφησε με να σε περιποιηθώ μόνη μου... Αυτό μ' ευχαριστεί πολύ.

(Άκολουθεί) ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΚΛΟΥΒΙ

Στο χρυσό μου το κλουβάκι είχα μέσα ένα πουλάκι.

Ήταν μία καρδερινούλα όμορφη και ζωηρούλα.

Κελαϊδούσε, κελαϊδούσε, το πρωί, και με ξυπνούσε.

Κελαϊδούσε, κελαϊδούσε, και την τάιζα που πεινούσε.

Κελαϊδούσε, κελαϊδούσε, συντροφιά σά να ζητούσε.

Παίρνω εγώ το κέντημά μου, παίρνω και το μύθημά μου,

μελετώ, κεντώ σιμά του, στο κλουβάκι του από κάτω,

κι' αυτό χαίρεται, ηηδών και τρελλά μου κελαϊδά.

Ο καιρός περνά, μα εκείνη να το νοιώσω δε μ' άφίνει.

Σημερώνει μιά αυγούλα και βουβή η καρδερινούλα.

Στο παράθυρό σιμώνω, στο κλουβί το βλέμμα ύψωνω.

«—Καλημέρα! Δέ μιλάς; «Αχ! Γιατί δεν κελαϊδάς;»

Τα ματάκια της, σβυσμένα, με κοιτάζουνε θλιμμένα.

Στο πιατέλο, στο κλουβί της, μένει ανέγγιχτη η θροφή της.

Παίρνω εγώ το μύθημά μου, παίρνω και το κέντημά μου,

μελετώ, κεντώ σιμά του, στο κλουβάκι του από κάτω,

Μ' αυτό δε σαλεύει πιά· κλεί τα μάτια, ξεψυχά.

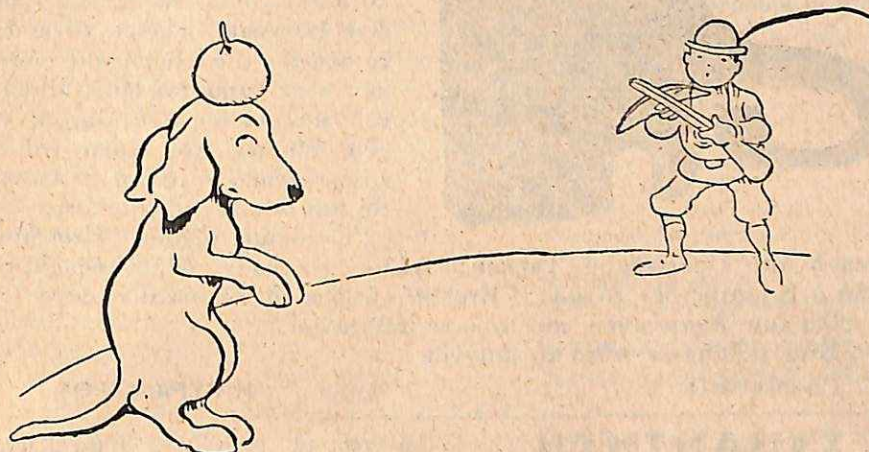
Τώρα, το χρυσό κλουβάκι μοιάζει μ' άδειανό σπιτάκι.

Κ. Π. ΛΕΥΚ.

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

Κι' ήρθε η σειρά του Καροτή να κάμει το νούμερό του και τη χάλαστρο του.

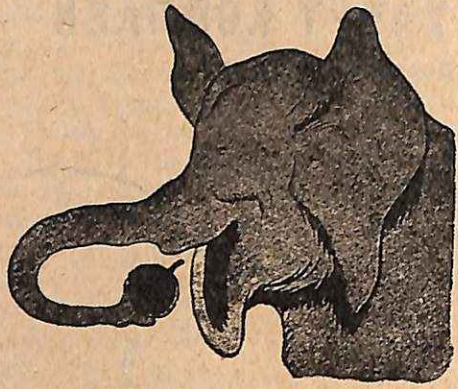
Γνωρίζετε την ιστορία του Γουλιέλμου Τέλλου; Πρέπει να σάς την πω με δυο λόγια. Ο Γουλιέλμος Τέλλος ήταν ένας ήρωας Έλβετός, που πολέμησε γενναία, τον παλιό καιρό, για να έλευθερωθώ η πατρίδα του από την τυραννία των Αυστριακών. Μιά μέρα, άρνήθηκε να προσκυνήσει την αυστριακή σημαία, που ο τύραννος την είχε στήσει σε μία πλατεία κι' ανάγκασε τούς Έλβετους που περνούσαν, να την προσκυνούν. Ο τύραννος τόν έπιασε καί, για να τον τιμωρήσει, σοφίστηκε το εξής: Ήξερε πως ο Γουλιέλμος ήταν τόσο επιτήδειος τοξότης, που με τη σάιτα του μπορούσε, που λένε, να περάσει δαχτυλίδι. Ήξερε ακόμα πως είχε κι' ένα μοναχογιό, το μικρό Σέμμυ, που τόν έλάστρονε. Τόν πρόσταξε λοιπόν να περάσει με τη σάιτα του ένα μήλο, που το έστησε πάνω στο κεφάλι του γιού του. Φανταστήτε τώρα την αγωνία του δύστυχου πατέρα! Άν έλάθευε το σημάδι; Άν η σάιτα του έπεφτε λίγο πιο κάτω και τρουπούσε το παιδί; Άν το σκότωνε με τα ίδια του τα χέρια; Άλλά όχι! Από τη σκληρή αυτή δοκιμασία, ο Γουλιέλμος Τέλλος βγήκε νικητής: Ή σάιτα του βρήκε το μήλο κι' ο Σέμμυ έμεινε άπειραχτος.

Αυτή τη δραματική σκηνή επρόκειτο να παίξουν στο στίβο ο Τιμολιός κι' ο Κοροτής. Ο Τιμολιός έκανε τόν Γουλιέλμο Τέλλο με το φτερωτό του καπέλλο και με το δοξάρι του. Ο Καροτής έκανε το μικρό Σέμμυ. Ο Κόμπλεν, ο τύραννος, τόν έβαλε να σταθώ σ' ένα μέρος άκίνητος κι' έστησε στο κεφάλι του ένα μήλο.

—Εμπρός, Γουλιέλμο Τέλλε! φώναζε σδν Τιμολιό. Ρίξε! Και δυστυχία σου αν δεν βρης με τη σάιτα σου το μήλο!.. Θα σκοτώσης το Σέμμυ σου, το παιδί σου!..

Ο Τιμολιός-Γουλιέλμος κάνει το σταυρό του, τεντώνει το δοξάρι του, σημαδεύει καλά το μήλο κι' ετοιμάζεται να ρίξει τη σάιτα.

‘Αλλά εκείνη τη στιγμή, ο Καροτής-Σέμιν, για να χαλάσει ο κατεργάρας το παιχνίδι, έκαμε τάχα πώς του ήρθε να φταρνιστεί. Κουνήθηκε, έσκυψε, το μῆλο έπεσε χάμω. Κι’ η σάιτα, που είχε ξεκινήσει, πέρασε πάνω απ’ το κεφάλι του σκύλου και χώθηκε... στο μῆρι του Παξι-Μάδδιν, του παλιάτσου, που άρχισε να ούρλιαζε απ’ τον πόνο και να κάνη—χωρίς να θέλη βέβαια—τις πιό άστείες γκριμάτσες.

‘Ο κόσμος τάχασε. ‘Ετσι ήταν η σκηνή του Γουλιέλμου Τέλλου; ‘Αλλοι γελοῦσαν, άλλοι σφύριζαν. ‘Αλλά ο Καροτής δεν τάχασε: ‘Ετρεξε, σήκωσε το μῆλο και το πήγε ίσα στο φίλο του ‘Αχαμνούλη, που τ’όκανε μιὰ χαψιά.

‘Ετσι χάλασε κι’ αυτό το παιχνίδι.

(‘Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

‘Η χαρά μου για τὰ ψώνια κόπηκε καθώς αντίκρυσα στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ τὴ μητέρα τῆς πεθαμένης. Εὐχάρησα νὰ βρισκόμουν μακριὰ, πολὺ μακριὰ, κι’ ἐνοιῶσα τύψεις γιατί ἐξοῦσα ἐγὼ, ἐνῶ ἡ ἀγαπημένη τῆς εἶχε φύγει γιατὶ τὸ ἀγύριστο ταξίδι. Μὰ κείνης ἡ ταραχὴ εἶχε φθάσει σὲ βαθμὸ ἀπίστευτο. Χλώμιασε, ἀναταράχθηκε καὶ μὲ μιὰς τὰ δάκρυα—δάκρυα καυτερά, φλογισμένα—τῆς ἐθόλωσαν τὰ μάτια. Αὐθόρμητα τὴν ἀγκάλιασα καὶ τῆς ἐφίλησα τὸ χέρι. ‘Ενοιῶσε τὰ λόγια ποὺ τὰ χεῖλιά μου δὲν ἐπρόφεραν καὶ ἡσύχασε. Τὴν ἐδόθησα στὰ ψώνια.

Πόσο εἶχε ἀλλάξει! ‘Εσκυβε τόσο πολὺ γιατὶ νὰ διαβάσει τοὺς ἀριθμούς. Τὰ δάκρυα τῆς εἶχαν θολώσει τὸ φῶς τῶν ματιῶν, τὸ καθάριο... Βγήκαμε. ‘Ετοιμάστηκα γιατὶ τὸ σπiti. ‘Η βουδὴ ἐκείνη τῶν βλεμμάτων τῆς ἀλλάξε τὴ γνώμη μου. ‘Αμίλητη τὴν ἀκολούθησα κι’ ἀνέβαινα μὲ τὴν ψυχὴ βαρεῖα τὸ δρόμο ποὺ ἀμέτρητες φορὲς εἶχα ξαναγεῖ γεμάτη χαρὰ κι’ εὐθυμία.

Σταματήσαμε στὴ μεγάλη πόρτα. ‘Ετοιμάστηκα νὰ κτυπήσω, μὰ θυμήθηκα... Δὲ θὰ σκύψει ποτὲ πιά ἀπὸ τὸ μπαλκόνι νὰ ρωτήσῃ ποῖος εἶναι. ‘Η ἐπιφώνηση τῆς ἐκπληξης καὶ τῆς χαρᾶς δὲ θὰ ξανακουστῇ καὶ δὲ θ’ ἀντηχήσουν ποτὲ πιά τὰ βήματά της τρελλὰ κι’ ἀνυπόμονα στὴν πλατεῖα σκάλα... ‘Η μαμμὰ τῆς ξεκλειδώνει κι’ ἀνοίγει. Μέσ’ ἀπὸ τίς κόγχες τοὺς, ἡ ‘Αθηνᾶ μὲ τὸ κράνος κι’ ὁ ‘Αρης μὲ τὴν ἀσπίδα τοῦ μὲ κοιτάζουν περίεργα. Ναι, ξαναῆρθα. Μὴ ρωτᾶτε μὲ τί καρδιά! Μὴν κοιτάζετε σεις οἱ ἀκλόνητοι καὶ ἀ-

λύγιστοι τὰ τρεμάμενα βήματά μου. ‘Ενα δράμα φριχτὸ κάνει τὰ γόνατά μου νὰ λυγίζουν. ‘Η ἀγαπημένη κυρία, ἴδια Μοῖρα τῆς ἐποχῆς σας ποὺ δὲν ἄφηνε παρὰ θύμησης, μ’ ὁδηγεῖ. Μὲ τραβᾶ στὸ σαλόνι.

—‘Οχι! ὀχι! Μὴ ἐκεῖ.

—Οὔτε γὼ ξαναμπήκα... Μὰ ἐλεγα... μαζί σου...

‘Η φωνὴ τῆς εἶναι ραγισμένη. Για μᾶς ποὺ τὴ λατρεύαμε, στὸ δωμάτιο αὐτὸ, εἶναι τρομερὸ. ‘Ολα μπερδεύονται στὸ νοῦ μας, τὸν κάμνουν νὰ σαλεῦν: ‘Ενα φέρετρο, κούκλα κερένια ντυμένη στὰ χάτασπρα, κεριά, λιβάνια—τί ἄλλο; Κι’ ἐγινε τ’ ἀπίστευτο, ὁ χωρισμὸς ὁ αἰώνιος. ‘Ας κλαίγαμε, ἄς βογγούσαμε, κι’ ἄς κυλισθήκαμε στὸ πάτωμα δίχως πνοή. ‘Η πνοή, ξαναῆρθε μὰ ἐκείνη εἶχε φύγει γιατὶ πάντα.

Καθήσαμε στὴν τραπεζαρία. ‘Εδῶ, στὸ διάστημα τῆς λιγύμνης ἀρρώστειας τῆς, εἶχε διατάξει νὰ μεταφέρουν τὸ κρεβάτι. Κι’ ἐρχόμαστε συχνά. Για ὅλα μιλούσαμε καὶ γελοῦσαμε. Μιὰ λέξη μονάχα εἶχαμε καταργήσει. Τοῦ πυρετοῦ, ποὺ γιὰ μᾶς ἦταν ὁ φοβερὸς ἀόρατος ἐχθρὸς, ποὺ τῆς ρουφούσε τὴ δύναμη. Στοιλίζαμε τὸ δωμάτιο μ’ ἄσπρα τριαντάφυλλα καὶ μὲ βιδίες. Κουβεντιάζαμε πάντα εὐθυμα καὶ δὲ νοιώθαμε τὸν ἀόρατο ἐχθρὸ, ποὺ θὰ μᾶς ἔπερνε τόσο γρήγορα ὅ,τι λατρεύαμε.

Μὰ τώρα, ὅλα αὐτὰ εἶναι τόσο μακριὰ μὰ καὶ τόσο σιμά. Κουβεντιζόμαστε γι’ ἀδιάρρητα πράγματα. Μὰ ὁ ἴσκιος τῆς, ἀθώρητος, πλανιέται ἀνάμεσά μας καὶ δὲν ἀναφέρομε τὸ νομά τῆς. Μιλάμε μονάχα γιατὶ τὰ πελώρια λευκὰ τριαντάφυλλα ποὺ ἀπλώνονται στὴν κληματαριά, για τοὺς ὠραίους τόπους ποὺ γνώρισα στὸ περασμένο ταξίδι. Μὰ μέσα στὴ σκέψη μας πλανιόυνται μονάχα τὰ ὑπέροχα

δειλιὰ ποὺ περάσαμε τὰ καλοκαίρια ποὺ κύλησαν, κι’ ἡ μορφή της ἡ ἀξέχαστη, καὶ τὰ ὑπέροχα μάτια τῆς ποὺ κλειναν μέσα τοὺς τὸ σκοτάδι τοῦ θανάτου...

Οἱ κουβέντες ξεψύχησαν μαζί μὲ τίς ὑστερες ἀχτίνες τοῦ ἡλίου. Μέσα κι’ ἐξω ἀπλωνόταν ἡ νύχτα... Κι’ ἦταν ὑγρὰ τὰ μάτια μας...

ΕΛΕΝΗ ΡΕΙΖ-ΖΑΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΒΑΛΤ

Η ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Στὴν πασχαλιὰ γινόνταν φασαρία τρομερή. Μ’ ὅλο ποὺ δὲν φουσουσε διόλου, τὰ κλαδιά σείονταν δυνατὰ καὶ τὰ φύλλα ἔτρεμαν τόσο, ποὺ σοῦ ἔρχόταν ζάλη νὰ τὰ βλέπης.

‘Ο σπίνος εἶχε θρονιάσει ὅπως πάντα ἐπάνω σ’ ἓνα κλαρί γιατὶ νὰ πάρῃ τὸ μεσημεριανό του ὕπνο. Μὰ τὸ κλαρί κουνιόταν τόσο δυνατὰ, ποὺ δὲν τὸν ἄφηνε νὰ κλείσῃ μάτι. Κατατρομαγμένος πέταξε στὸ ἀντικρινὸ δέντρο καὶ ρώτησε τὴ γυναῖκα του τί εἶχε πάθει, γιατὶ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἡ πασχαλιὰ. Μὰ ἐκείνη κλωσσοῦσε τ’ αὐγὰ τῆς καὶ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Τότε ρώτησε ὁ οπί-νος τὸ γείτονά τὸν τρυποφράχτη, κι’ ἐκείνος, ξύνοντας τὸ κεφαλάκι του ἀπάντησε συλλογισμένος:

—Τὴ γλώσσα τῶν φυτῶν δὲν τὴν καταλαβαίνω, μὰ μοῦ φαίνεται πὼς κάτι δὲν θὰ εἶναι ἐντάξει στὴν πασχαλιὰ. Αὐτὸ τὸ παρατήρησα καὶ τὸ πρῶτ’ ὅταν καθόμουν καὶ κελαῖδοῦσα.

Μ’ αὐτὰ τὰ λόγια ἦρθε καὶ κάθησε δίπλα στὸ σπινό, κι’ οἱ δύο τοὺς τώρα κοίταζαν μαζί τὸ θάμνο. ‘Ο τρυποφράχτης εἶχε δίκιο. Στ’ ἀλήθεια, κάτι δὲν ἦταν ἐντάξει στὴν πασχαλιὰ. ‘Η ρίζα ἦταν στίς κακὲς τῆς σήμερα.

—Πρέπει νὰ μὲνω ἐδῶ χωμένη καὶ νὰ δουλεύω γιατὶ ὀλόκληρη τὴν οἰκογένεια, μουρμούριζε. ‘Εγὼ κάνω ὅλη τὴ δουλειά. Πρέπει νὰ βρίσκω τροφὴ γιατὶ τὰ λουλούδια, γιατὶ τὰ φύλλα, κι’ ἀκόμη πρέπει νὰ τὰ κρατᾶω στερεὰ στὴ γῆ, γιατί ἄλλιως θὰ τὰ εἶχε σηκώσει ὅλα ὁ ἄνεμος. Ποῖος νοιάζεται ὅμως γιατὶ ἓνα πιστὸν ὑπηρότη σὰν καὶ μένα; Σκέφτηκε ποτὲ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀφεντάδες, ἐκεῖ ἀπάνω, πὼς θὰ εἶχα κι’ ἐγὼ ἀνάγκη νὰ ξεσκᾶσω λιγάκι; ‘Ακούω νὰ μιλοῦν γιατὶ τὴν ἀνοιξὴ καὶ τὴν λιανὰ καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα ἀγνωστα γιατὶ μένα. Δὲν ξέρω κὼν τί πάει νὰ πῇ ἡλιος καὶ ἀνοιξή. Ξέρω μονάχα, πὼς τὴν ἀνοιξὴ τρῶνε ὅλοι σὰ νὰ εἶχαν χάσει τὸ μυαλό τους. Τὸ χειμῶνα δὲν τὰ περνᾶω καὶ τόσο ἄσχημα. Τότε μπο-

ρεῖ κανεὶς νὰ τὰ βγάλῃ πέρα εὐκολα, κι’ ἐδῶ κάτω εἶναι ζεστὰ καὶ βολικά. Μόλις ὅμως πάρει νὰ ζεστάνῃ λίγο ὁ καιρὸς, ἡ ζωὴ μου γίνετα ἀνυπόφορη.

—Κρατήσου στερεὰ στὴ γῆ, γρηᾶ ρίζα, φώναξαν τὰ κλαδιά. Φυσάει δυνατὰ, θὰ βρέξῃ.

—Φέρε μας περισσότερο φαί, γρηᾶ ρίζα, ψιθύριζαν τὰ φύλλα. ‘Η οἰκογένεια δὲν ἔφτασε ἀκόμη στὴν ἀνάπτυξή της.

Καὶ τὰ λουλούδια ἀργοκουνιόνταν πέρα ὀῦθε καὶ καμάρωναν ἀμίλητα τὴν ὁμορφιά τους.

* *

—‘Αχ, δὲν τόλεγα ἐγὼ! μουρμούζε ἡ ρίζα. ‘Εγὼ τὰ ἔχω ὅλα φορτωθεῖ ἀπάνω μου. Μ’ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ πάρῃ ἓνα τέλος! Θέλω νὰ βγῶ κι’ ἐγὼ ἐξω, νὰ μὲ ξεπλύνῃ ἡ βροχή, νὰ μὲ ζεστάνῃ ὁ ἥλιος, γιατὶ νὰ ἴδῃ ὁ κόσμος πὼς ἀξίζω ὅσο καὶ οἱ ἄλλοι. ‘Ε, σεις ψυροφαντασμένα κλαδιά, ποὺ δὲν κάνετε οὔτε μιὰς πεντάρας δουλειά. Δὲν ἔχω πιά ὄρεξη νὰ δουλεύω γιατὶ τέτοιους χαρὰμοφάγηδες σὰν καὶ σᾶς. Θέλω κι’ ἐγὼ νὰ βγῶ ἐξω στὸν ἀνοιχτὸν ἄερα. Κρατηθῆτε γερὰ, γιατί νά, ἐτοιμάζομαι κιόλας νὰ βγῶ.

—Χαρκομοφάγηδες; φώναξαν τὰ κλαδιά. ‘Οσο κόβει τὸ μυαλό σου τόσο λές, ἀνόητη ρίζα. Κι’ ἐμεῖς δουλεύομε τὸ ἴδιο, ὅπως καὶ σὺ, ἂν ὄχι περισσότερο.

—‘Εσεῖς; εἶπε ἡ ρίζα. Καὶ τί δουλειὰ κάνετε, ἂν ἐπιτρέπεται, παρακαλῶ, νὰ μᾶθω;

—Ψηλώνομε καὶ ἀπλωνόμαστε στὸν ἄερα γιατὶ νὰ βγάλωμε τὰ φύλλα στὸν ἥλιο. Πρέπει νὰ τετνωόμαστε ὅσο μπορούμε περισσότερο, γιατὶ νὰ φωτίσῃ ὁ ἥλιος ἀπ’ ὅλες τίς μεριές.

‘Αν μπορούσες νὰ μᾶς δῆς, θάβλεπες πὼς πολλὰ ἀπὸ μᾶς ἔχουν στραβώσει ὀλότελα ἀπ’ τὴν μεγάλῃ τους προσπάθεια. Τὰ φύλλα, μάλιστα! ἐκεῖνα μπορεῖς νὰ τὰ πῆς χαρὰμοφάγηδες, μὲ τὸ δίκιο σου, μιὰ καὶ θέλεις σῶναι καὶ καλὰ νὰ ξεσπάσῃς σήμερα τὰ νεῦρα σου σὲ κάποιον.

‘Η ρίζα σκέφτηκε λίγη ὥρα αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τὰ βρήκε πολὺ γνωστικά. Καὶ τότε ἄρχισε νὰ μαλώνῃ καὶ νὰ βρίζῃ τὰ φύλλα.

—‘Ὡς πότε θὰ εἶμαι δοῦλος σας; τοὺς φώναξε. Τὴν πρώτη τοῦ μηνὸς θὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὴ θέση μου καὶ τότε θὰ ἴδῃτε. Τότε θὰ χρειασθῇ νὰ δουλέψετε μονάχοι σας γιατὶ νὰ βγάλετε τὸ ψωμί σας, παλιοτεμπέληδες.

Μαζί μὲ τὴ ρίζα, ἔβριζαν τὰ φύλλα καὶ τὰ κλαδιά:

—‘Η ρίζα ἔχει δίκιο; φώναζαν. Πρέπει καὶ σεις νὰ κάνετε κάτι, Δὲν ἔχομε πιά διάθεση νὰ σᾶς βαστάμε.

Καὶ γιατὶ νὰ δώσουν μεγαλύτερη σημασία στὰ λόγια τους, ἄρχισαν νὰ τρίζουν καὶ νὰ σειοῦνται δυνατὰ ἦταν κάτι φοβερό!

—Δὲν σωμαίνεις καλύτερα, γριὰ ρίζα, μουρμούριζαν τὰ φύλλα. Καὶ σεις μακριὰ, μὴ μᾶς κάνετε καὶ τόσο τὸ σπουδαῖο. Καὶ μὴ φωνάζετε τόσο δυνατὰ, γιατί ἂν σᾶς ἀκούσῃ κανεὶς, θὰ γίνετε περίεργο μὲ τίς κουταμάρες ποὺ κάθεστε καὶ λέτε. Μπᾶς καὶ νομίζετε πὼς κι’ ἐμεῖς δὲν ἔχομε τὴ δουλειὰ μας;

—Γιὰ ν’ ἀκούσωμε, εἶπαν τὰ κλαδιά καὶ τετνωθήκαν ὅσο καλύτερα μπορούσαν.

—Γιὰ νὰκούσωμε, εἶπε κι’ ἡ ρίζα.

—Δὲν τὸ ξέρετε λοιπὸν πὼς ἐμεῖς εἴμαστε ἐκεῖνοι ποὺ ἐτοιμάζομε τὸ φαγητό; Νομίζετε πὼς εἶναι δυνατό νὰ φαγῶθῃ ὁ μῦς, ὅπως τὸ παίρνουν οἱ ρίζες ἀπ’ τὴ γῆ καὶ ὅπως μᾶς τὸ στέλνουν μὲ τὰ κλαριά; ‘Οχι, πρῶτα πρέπει ἡ τροφὴ νάρθῃ σὲ μᾶς καὶ τότε ἐμεῖς ἀνάδομε στὴ στιγμὴ τοὺς φούρνους καὶ τοὺς καίμε μὲ τοῦ ἡλίου τίς ἀχτίνες ὥσπου νὰ ψηθῇ τὸ φαγί. Λοιπὸν, δὲ δουλεύομε κι’ ἐμεῖς;

—Βέ... βαι... εἶπαν τὰ κλαριά. Κάτι κάνετε καὶ σεις.

Κι’ ὕστερα ἐξήγησαν τὸ πρᾶγμα στίς ρίζες ποὺ εἶχαν ἐννοήσει καὶ πολλὰ πράγματα ἀπ’ αὐτὰ ποὺ εἶχαν πεῖ τὰ φύλλα. Κι’ ἡ ρίζα συμφώνησε κι’ αὐτὴ πὼς τὰ φύλλα δὲν εἶχαν καὶ τόσο ἄδικο.

Σὲ λίγη ὥρα μουρμούριζαν τὰ φύλλα πάλι:

—Μιὰ καὶ καλὰ καὶ σῶναι θέλετε νὰ τὰ βάλετε μὲ κάποιον, γιατί δὲν τὰ βάζετε μὲ τὰ λουλούδια; Εἶναι καλύτερα ντυμένα ἀπ’ ὅλους μας, εἶναι φανταχτερὰ καὶ παρδαλὰ καὶ χαίρονται τὸν περισσότερο ἥλιο. Καὶ τί δουλειὰ κάνουν; Μήπως καὶ τὴν ἔχετε σεις; Γιατὶ ἐμεῖς δὲν τὴν ξέρουμε.

—‘Αλήθεια! φώναξαν τὰ κλαδιά. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀληθινοὶ ἀρχιτεμπέληδες.

Κι’ ἡ ρίζα μούγκρισε:

—Πολὺ σωστὰ! Αὐτὸ δὲν μπορεῖ πιά νὰ κρατήσῃ ἔτσι. Μιλήστε λοιπὸν, τεμπέλικα λουλούδια, ποὺ δὲν εἴσατε παρὰ γιατὶ νὰ στολίζετε μονάχα καὶ νὰ καμαρώνετε. Πέστε μας ποῖα εἶναι ἡ δουλειὰ σας; Γιατὶ ποῖο λόγο πρέπει ἐμεῖς νὰ παιδεύομαστε γιατὶ χάρη σας;

Μὰ τὰ λουλούδια σάλευαν ἀπαλὰ καὶ σκόρπιζαν τὴν εὐωδία τοὺς γύρω

στὸν ἄερα. Τρεῖς φορὲς ἀναγκάστηκαν νὰ τὰ ρωτήσουν οἱ ἄλλοι ὥς ποῦ νὰ λάβουν ἀπάντηση. Τότε ἄρχισαν τὰ λουλούδια νὰ τραγουδοῦν:

«‘Η αὔρα μᾶς λιχνίζει
στὴν ἀπαλὴ τῆς ἀγκαλιά...»

—Χρ! Σᾶς πιστεύομε, εἶπαν τὰ φύλλα. Κι’ αὐτὸ τὸ λέτε σεις δουλειὰ; Μὰ τὰ λουλούδια ἐξακολουθοῦσαν τὸ τραγούδι τους:

«‘Η αὔρα μᾶς λιχνίζει
στὴν ἀπαλὴ τῆς ἀγκαλιά,
ὁ ἥλιος μᾶς ζαλίζει,
κι’ ὄνειρεύομαστε γλυκὰ
πὼς γύρω μας φυτρώνουν
μικροῦλες πασχαλιές,
τὴν ἀνοιξὴ μυρώνουν
μὲ τίς γλυκειὰς τους εὐωδίες».

—Κουταμάρες! θρόϊσαν τὰ φύλλα.
—Κουταμάρες! φώναξαν τὰ κλαριά.

—Κουταμάρες! μούγκρισε κι’ ἡ ρίζα, μόλις τῆς ἐξήγησαν τὰ λόγια τῶν λουλουδιῶν.

‘Ολοι ἦταν σύμφωνοι πὼς ἦταν ντροπὴ, ἦταν αἰσχὸς νὰ δουλεύουν γιατὶ τὰ τεμπέλικα λουλούδια. Κι’ ἀπ’ τὸ θυμὸ τους ἄρχισαν νὰ βουίζουν, νὰ θροΐζουν, νὰ τρίζουν καὶ νὰ φωνάζουν τόσο δυνατὰ, ποὺ ἔγινε ἓνας θόρυβος φοβερός καὶ τρομερός.

Τὰ λουλούδια ὅμως γελοῦσαν μὲ τὴν ταραχὴ τους κι’ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τραγουδοῦν:

«‘Η αὔρα μᾶς λιχνίζει
στὴν ἀπαλὴ τῆς ἀγκαλιά...»

* *

Τὸ καλοκαίρι πέρασε κι’ ἦρθε τὸ φθινόπωρο. Τὰ φρέσκα πράσινα κλαριά φόρεσαν τὰ χειμωνιάτικα τους. Τὰ φύλλα ὅμως δὲν εἶχαν χειμωνιάτικο φουστάνι. Κι’ αὐτὸ τὸ πήραν τοὺς ἔχυσαν τὴ χρυσή, κι’ ὕστερα πέθαναν. ‘Ενα-ἓνα πέσανε στὸ χῶμα καὶ στὸ τέλος ἓνας ὀλόκληρος σωρὸς ἀπὸ μαρμαμένα φύλλα σκέπασε τὴ γριὰ γκρινιαρά ρίζα.

Τὰ λουλούδια ἦταν καιρὸς ποὺ δὲν ὀπῆρχαν πιά. Στὴ θέση τους βρισκόνταν τώρα κάτι περίεργα μικρὰ σβολάκια ποὺ θρόϊζαν μὲ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου. Καὶ μὲ τὴν πρώτη χειμωνιάτικη ἀνεμοζάλη ποὺ πέρασε πάνω ἀπ’ τὴν πασχαλιὰ, τινάχτηκαν ὅλα χάμω καὶ τὰ κλαδιά ἔμειναν γυμνά.

—Οὐ! ἀναστενάξαν τὰ κλαδιά. Τώρα θὰ θέλαμε νὰλλάξομε μαζί σου γριὰ ρίζα. Τώρα ποὺ βρίσκεσαι ζεστὰ καὶ βολικά μέσα στὴ γῆ.

‘Η ρίζα δὲν τοὺς ἀποκρίθηκε, γιατί εἶχε ἄλλες ἐννοίες. Δίπλα τῆς στεκόταν ἓνα περίεργο πλάσμα ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί ἦταν.

— Τί είσαι σὺ ἐπιτέλους; ρώτησε ἡ ρίζα, μὰ δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντηση.

— Δὲν ἀπαντᾷς ὅταν σοὺ μιλεῖ ἕνας μεγαλύτερός σου; εἶπε πάλι ἡ ρίζα. Εἴμαστε ἄλλωστε καὶ γειτόνοι καὶ εἶναι φυσικὸ νὰ πιάσουμε γνωριμία.

Μὰ τὸ περίεργο πλάσμα ἐξακολουθοῦσε νὰ σιωπᾷ, κι' ἡ περιέργη ρίζα συλλογιζόταν ὅλο τὸ χειμῶνα τί μποροῦσε νὰναι ὁ καινούργιος γείτονάς της.

Τὴν ἀνοιξη, τὸ περίεργο πραγματάκι ἄρχισε νὰ φουσκώνῃ καὶ στὸ τέλος πετάχτηκε ἀπὸ μέσα τοῦ ἑνα μικροσκοπικὸ πράσινο βλασταράκι.

— Καλὴμέρα! εἶπε ἡ ρίζα. Καλὴ ἀνοιξη. Ἰσως τώρα θὰ σοὺ κἀνῃ ὁ ρεξὴ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς στὴν ἐρώτησιν ποὺ σοὺ εἶχα κάνει τὸ φθινόπωρο. Πές μου, λοιπόν, ποῖς εἶσαι τοῦ λόγου σου;

— Εἶμαι τὸ ὄνειρο τῶν λουλουδιῶν σου, εἶπε τὸ πλάσματάκι. Εἶμαι ἕνας σπόρος ποὺ φύτρωσα, καὶ σὺ εἶσαι μιὰ γριὰ ἀνόητη.

Ἡ ρίζα ἔμεινε λίγη ὥρα σκεπτικὴ. Δὲν τὴν ἔνοιαζε καὶ τόσο ποὺ τὴν εἶχαν πεῖ ἀνόητη. Γιατί σὰν ρίζα ποὺ ἦταν, εἶχε συνηθίσει νὰ τὴν ταπεινώνουν. Μ' αὐτὸ τὸ ὄνειρο τῶν λουλουδιῶν δὲν τὸ πολυκαταλάβαινε καὶ τόσο, καὶ γι' αὐτὸ παρακάλεσε τὸ σπόρο νὰ τῆς ἐξηγηθῇ καλύτερα.

(Ἀπὸ τὸ Γερμανικὸ)

Γ. Τ.

ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ

«ὦ, πῶς μυρίζει Ἄνοιξη ἡ νυχτιά! Κι' ὁ οὐρανός, κι' ἡ γῆ, καὶ τὰ λουλούδια».

Λέει τὸ Φεγγάρι φωτεινὰ τραγούδια Στὴ θάλασσα γεμμένο τὴν πλατεία

Πάνω σὲ ρόδα κόκκινα φωτιά Δευκότατα κοιμῶνται πεταλούδια. Κι' εἶναι χρυσάφια γύρω τους τὰ χνούδια».

Χρυσάφια ποὺ θαμπώνουν τὴ ματιά.

Νύχτα τοῦ Μάρτη!.. Ἕνας χλωμός [διαβάτης] Περνῶ, καὶ μοῦ εἶναι ἡ Σκέψη παρα- [στάτης], Ζώντας σὰν ὄνειρο τὴ θεία Γαλήνη..

Κι' ὥσάν τὸ χιόνι στὰ βουνὰ ποὺ λυώ- [νει] Δροσολογώντας τα, παρόμοια ἀπλώνει Ἀπόψε στὴ ψυχὴ μου ἡ Καλοσύνη!..

ΜΑΡΙΚΑ ΜΙΧ. ΦΑΛΑΓΚΑ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ μικρὸς ἔμεινε ἀκίνητος στὴν ἰδια θέσιν καὶ μάλιστα ἄρχισε νὰ χτυπάῃ ἀνυπόμονα τὸ πόδι του. Ὁ Χένδον δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ.

— Σὲ καλὸ σου, παιδάκι μου, τί θέλεις πάλι;

— Σὲ παρακαλῶ, χύσε μου νερὸ γιὰ νὰ πλυθῶ, καὶ μὴ μοῦ λές τόσα λόγια.

Ὁ Χένδον δάγκασε τὰ χεῖλιά του γιὰ νὰ μὴ γελάσῃ καὶ σκέφθηκε:

— Μὰ τὸ Θεό, αὐτὸ εἶναι ἔξοχο!

Ὡστόσο ἔτρεξε κοντὰ στὸ μικρὸ γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ του, καὶ στεκόταν καὶ τὸν κοίταζε σὰ χαζός, ὡς ποὺ μιὰ δευτέρῃ διαταγὴ, πὺ ἐπιτακτικὴ ἀκόμη, τὸν ἐδγαλε ἀπὸ τὴ ρέμνη του.

— Τὴν πετσέτα!

Πῆρε τὴν πετσέτα ποὺ βρισκόταν ὡστόσο δίπλα στὸν πρίγκιπα, καὶ τοῦ τὴν παρουσίασε χωρὶς νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίρρηση. Ὑστερα, ὅταν τέλειωσε ὁ μικρὸς, ἔπλυνε κι' ὁ ἴδιος τὸ πρόσωπό του καὶ τὰ χεῖριά του. Ἐντωμεταξὺ ὁ προστατευόμενός του εἶχε καθήσει κιόλας στὸ τραπέζι κι' ἐτοιμαζόταν ν' ἀρχίσῃ νὰ τρώῃ. Βλέποντας αὐτὸ, ὁ Χένδον βιάστηκε νὰ τελειώσῃ τὸ πλυσίμὸ του καὶ τραβώντας τὴν καρέκλα κοντὰ στὸ τραπέζι, ἐτοιμάστηκε νὰ καθήσῃ κι' αὐτός, ὅταν ὁ πρίγκιπας τὸν κοίταξε περήφανα καὶ τοῦ εἶπε μὲ ὑπέρτατη ἀγανάκτηση:

— Πῶς; Τολμᾷς νὰ καθήσῃς μπροστὰ στὸ βασιλιά σου;

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔκαναν τὸν Χένδον νὰ τὰ χάσῃ ὁλότελα. Μουρμούρισε ἀπὸ μέσα του.

— Τώρα τὸν ἔπιασε πάλι ἡ μούρλια του! Πῆρε εἴδησιν γιὰ τὴ μεταβολὴ ποὺ ἐγίνε στὸ θρόνο καὶ φαντάζεται πῶς εἶναι αὐτὸς ὁ βασιλιάς. Καλύτερα θὰ εἶναι νὰ μὴν τοῦ ἀντιμιλήσω— μὲ τοὺς μουρλοὺς πρέπει νὰ εἶναι κανεῖς ὑποχωρητικὸς— γιατί ἄλλοιως μπορεῖ νὰ μὲ στείλῃ καὶ στὴ φυλακή.

Καὶ γελώντας ἀπὸ μέσα του, πῆγε καὶ στάθηκε πίσω ἀπὸ τὸ κάθισμα τοῦ Ἐδουάρδου καὶ τὸν ὑπερεταύσε καθ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ ἐκεῖνος ἔτρωγε.

Ἐνῶς ἔτρωγε ὁ βασιλιάς ἄρχισε λίγο-λίγο νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ αὐστηρὸ καὶ υπερήφανό του ὕψος κι' ὅταν αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτὸ του ἐντελῶς χορτάτο, ξύπνησε μέσα του ἡ ἀνάγκη

νὰ κουδεντιάσῃ. Στράφηκε λοιπὸν στὸν Χένδον καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄν θυμᾶμαι καλὰ, ὀνομάζεσαι Μίλς Χένδον;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Μίλς. Γιατί, σκέφθηκε, μιὰ ποὺ ἀποφάσισα νὰ παραδεχθῶ τὴν μούρλια του καὶ νὰ ὑποχωρῶ σ' ὅλες του τίς ἰδιοτροπίες, δὲν πρέπει νὰ κάνω τὰ πράγματα μισὰ μὰ πρέπει νὰ τὸν λέω Μεγαλειότατε καὶ Βασιλιά ὅπως ποθεῖ ἡ καρδιά του. Πρέπει νὰ παίζω τὸν ρόλο μου στὴν ἐντέλεια, μιὰ καὶ τὸν ἀνέλαβα. Γιατὶ ἄλλοιως θὰ τὰ χαλάσω ὅλα καὶ δὲν θὰ πετύχω αὐτὸ ποὺ θέλω.

Ὁ μικρὸς ἤπια ἕνα δεύτερο ποτήρι κρασί γιὰ νὰ δυναμώσῃ κι' εἶπε:

— Θὰ ἤθελα νὰ σὲ γνωρίσω καλύτερα. Διηγῆσου μου τὴ ζωὴ σου. Ἐχεις γενναῖο κι' εὐγενικὸ παρουσιαστικὸ. Εἶσαι ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ καταγωγὴ.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Ὁ πατέρας μου εἶναι βαρωνέτος κι' ἔχει ἕνα μικρὸ φέουδο. Εἶναι ὁ σὲρ Ριχάρδος Χένδον τοῦ Χένδον-Χῶλλ στὴν κομητεία τοῦ Κέντ.

— Δὲν θυμᾶμαι τ' ὄνομα, ἀλλ' ὡς-τόσο διηγῆσου παρακάτω.

— Ἡ ἱστορία μου δὲν ἔχει κανένα ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον, Μεγαλειότατε. Ἀλλὰ ἀκούγοντάς την, θὰ περάσετε λίγο τὴν ὥρα σας, μιὰ καὶ δὲν ἔχετε τίποτε καλύτερο νὰ κάνετε. Ὁ πατέρας μου εἶναι ἕνας πολὺ πλούσιος καὶ γενναῖος ἄνθρωπος. Τὴ μητέρα μου τὴν ἔχασα ὅταν ἀκόμη ἦμουν παιδί. Ἐχῶ ἀκόμη δύο ἀδελφούς: Ὁ πρῶτος, ὁ Ἀρθούρος, ἔχει τὴν ἰδια εὐγενικὰ ψυχὴ ὅπως καὶ ὁ πατέρας μου. Ὁ μικρότερος ὅμως, ὁ Οὐγος, ἔχει κακὸ καὶ ταπεινὸ χαρακτήρα καὶ εἶναι ὑποῦλος σὰν τὸ φίδι. Ἔτσι ἦταν ἀπὸ μικρός, ἔτσι ἦταν καὶ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὸν εἶδα τώρα καὶ δέκα χρόνια, ἕνας ξεσκολισμένος κατεργάρης ἀπὸ δεκαεννιά χρονῶν παιδί. Ἐγὼ ἤμουν τότε εἴκοσι χρονῶν κι' ὁ μεγάλος μας ἀδελφός ὁ Ἀρθούρος εἰκοσιδύο. Μαζί μας στὸ ἴδιο σπίτι κατοικοῦσε καὶ ἡ ξαδέλφη μας λαίδη Ἐδὶθ, ποὺ ἦταν τότε ἕνα κορίτσι δεκαεὶς χρονῶν, ὁμορφο, γλυκὸ καὶ καλὸ. Ὁ πατέρας της ἦταν ἕνας κόμης ἀπὸ μεγάλῃ παλιὰ οἰκογένεια κι' αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία τῆς γενιᾶς της καὶ ἡ μόνη κληρονόμα μιᾶς μεγάλης περιουσίας. Ὁ πατέρας μου ἡ-

ταν ὁ κηδεμόνας της. Εἴχαμε ἀναστηθεῖ μαζί ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ καὶ ἀγαπιόμαστε τρυφερά. Μὰ ἡ Ἐδὶθ ἦταν προωρισμένη, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία θέλησιν τοῦ πατέρα της νὰ γίνῃ γυναίκα τοῦ Ἀρθούρου καὶ ὁ πατέρας μου δὲν ἤθελε νὰ πατήσῃ τὸν ὅρκο του. Ὁ Ἀρθούρος πάλι, ποὺ ἐπιθυμοῦσε τὴν εὐτυχία μας, μᾶς ἔλεγε νὰ ἔχουμε θάρρος καὶ ὑπομονὴ καὶ μὲ τὸν καιρὸ θὰ γίνουν πάλι ὅπως θέλουμε. Ὁ Οὐγος ὅλα αὐτὰ δὲν τὰ ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι, γιατί ἐπιθυμοῦσε νὰ πάρῃ αὐτὸς γυναίκα τοῦ τὴν Ἐδὶθ, ὅχι γι' ἄλλο λόγο, παρὰ γιὰ τὴ μεγάλῃ της περιουσία. Προσπαθοῦσε λοιπὸν μὲ κολακείας καὶ κομπλιμέντα νὰ δείχνεται συμπαθητικὸς στὴν Ἐδὶθ, μὰ ἐκείνη εἶχε καταλάβει τὸν δόλιο χαρακτήρα του καὶ δὲν ξεγελιόταν. Μόνον τὸν πατέρα μου κατάφερε νὰ τυλίγῃ μὲ τίς ψευτιές του. Ὅλοι οἱ ἄλλοι τὸν ἀποστρέφονταν καὶ τὸν ἀπόφευγαν μὲ κάθε τρόπο. Ὁ πατέρας μου ὅμως τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπ' ὅλα τοὺς πα-
ιδιά, τὸν πίστευε καὶ τοῦ εἶχε ἐμπιστοσύνη. Γιατὶ ἦταν ὁ μικρότερός του γιὸς καὶ κανένας δὲν τὸν ἐχώνευε. Κι' αὐτὸς εἶναι σπουδαῖος λόγος γιὰ νὰ αἰσθανθῇ ἕνας πατέρας ἰδιαίτερη ἀδυναμία γιὰ ἕνα τοῦ παιδί. Ἀλλωστε ὁ Οὐγος δὲν εἶχε τὸν ὁμοίό του στίς κολακείες καὶ στίς ψευτιές, καὶ ἔτσι δὲν τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ ἀγαθοῦ καὶ εὐκολόπιστου πατέρα μας. Ἐγὼ ἤμουν ἕνα τρελλόπαιδο καί, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, ἔκανα πολλὰ ἀνοησίες. Ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν ἕνα πράγμα ποὺ δὲν ἔβλαπτε παρὰ μοναχὰ ἐμένα τὸν ἴδιο κι' ὅχι κανέναν ἄλλο καὶ οὐτε ἦταν προσβλητικὸ γιὰ τὴ θέσιν μου.

Ὡστόσο ὁ ἀδελφός μου ὁ Οὐγος ἤξερε νὰ ἐκμεταλλεῖται κάθε τρέλλα μου γιὰ τοὺς δικούς του σκοπούς. Ἐβλεπε πῶς ἡ ὕψος τοῦ ἀδελφοῦ μας τοῦ Ἀρθούρου δὲν ἦταν τόσο

«Στήριξε τίς πλάτες τοῦ στὸν τοῖχο γιὰ νὰ φυλαχτῇ, κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δεξιά κι' ἀριστερά...» (Σελ. 162, στ. α')

τοὺς εἶχε δωροδοκήσει, τὸν ἔπεισε πῶς ἤθελε νὰ κλέψῃ τὴ λαίδη Ἐδὶθ καὶ νὰ τὴν παντρευθῇ παρὰ τὴ θέλησιν τοῦ πατέρα μου. «Τρία χρόνια νὰ μείνω ἐξόριστος μακριὰ ἀπ' τὴν Ἀγγλίαν κι' ἀπ' τὸ πατρικὸ μου σπίτι». Αὐτὴ ἦταν ἡ τιμωρία ποὺ ἀποφάσισε νὰ μοῦ ἐπιβάλῃ ὁ πατέρας μου. Τρία χρόνια ἦταν ἄρκετὰ γιὰ νὰ βάλω μυαλὸ καὶ νὰ γίνω κιόλας ἕνας καλὸς στρατιώτης. Τὰ τρία αὐτὰ χρόνια τῆς δοκιμασίας τὰ πέρασα στὴν ἡπειρωτικὴ Εὐρώπῃ κι' ἐκεῖ δοκίμασα τί θὰ πῇ πόλεμος καὶ κακουχίες καὶ στερήσεις. Στὴν τελευταία ὅμως μάχη μ' ἐπίασαν αἰχμάλωτο, καὶ τὰ ἑπτὰ χρόνια ποὺ πέρασα ἀπὸ τότε, εἶμαι κλεισμένος μέσα στοὺς ὑγροὺς τοίχους μιᾶς φυλακῆς. Μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου κατόρθωσα νὰ δραπετεύσω ἀπ' τὴ φυλακὴ μου, κι' ἔτρεξα ἀμέσως ἐδῶ, ὅ-

σέγουρη καὶ πῶς γι' αὐτὸν θὰ ἦταν συμφέρο νὰ μὲ βγάλῃ ἐμένα ἀπὸ τὴν μέσιν ἀν' ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ ὁ μεγάλος μας ἀδελφός. Καὶ ἔτσι, — ἀλλά, Μεγαλειότατε, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σὰς κουράζω μὲ ὅλες τίς λεπτομέρειες— μὲ λίγα λόγια ὁ ἀδελφός μου παράσταται στὸν πατέρα μου ὅλες μου τίς παιδιακίσιες τρέλλες σὲ τέτοιο σημεῖο παραφουσκωμένες, ὥστε φαινόταν σὰν κακουργήματα. Στὸ τέλος τοῦ παρουσίασε ἕνα μεταξωτὸ σχοινὶ ποὺ βρήκε τάχα στὴν κάμαρά μου, ἐνῶ τὸ εἶχε βάλει μόνος του ἐκεῖ, καὶ δείχνοντας στὸν πατέρα μου τὸ πειστήριό αὐτὸ καὶ ἐπικαλούμενος τὴν μαρτυρία δυο-τριῶν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες μας, ποὺ

ποὺ μόλις προχτὲς ἔφτασα χωρὶς πεντάρα στὸ πουργί μου, χωρὶς ἄλλα ρούχα ἀπ' αὐτὰ ποὺ φορῶ καὶ — τὸ χειρότερο— χωρὶς νὰ ἔχω καμμιὰ εἰδηση ἀπ' ὅλα ὅσα ἐγίναν στὸ Χένδον-Χῶλλ στὸ διάστημα τῶν ἑπτὰ αὐτῶν χρόνων καὶ τί κάνουν οἱ δικαί μου. Αὐτὴ, μὲ τὴν ἀδεία σας, εἶναι ἡ ἱστορία μου.

— Αὐτὴ ἦταν μιὰ ἀθλία σκευωρία ποὺ ὁ ἀδελφός σου ἔπαιξε εἰς βάρος σου! φώναξε ἀγανακτισμένος ὁ μικρὸς βασιλιάς. Μὰ ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω νὰ βρῆς τὸ δικίό σου. Τὸ ὀρκίζομαι — θὰ τὸ κάνω! Μείνε ἡσυχος. Στὸ ὑποσχέθηκε ὁ βασιλιάς σου!

Τὰ παθήματα τοῦ Μίλς Χένδον τὸν ἔκαναν νὰ θυμηθῇ τὰ δικὰ του. Ἀφῆσε λοιπὸν τὴ γλῶσσα του νὰ τρέξῃ ἐλεύθερα καὶ ἐξιτόρησε στὸν ἐκπληκτο προστάτη του ὁλόκληρη τὴν ἀπίστευτη ἱστορία του. Ὅταν ἔτελειωσε, ὁ Χένδον κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ σκέφθηκε:

— Μὰ τὴν ἀλήθεια αὐτὸ τὸ παιδί ἔχει φοδερὴ φαντασία! Σίγουρα τὸ μυαλὸ του δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ συνειθισμένα, γιατί ἄλλοιως, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πλάσῃ μοναχός του μιὰ τέτοια ἱστορία σὰν τὸ μυθιστόρημα ποὺ κάθησε καὶ μοῦ σκάρωσε τώρα. Τὸ καίμενο τὸ παιδάκι! Ὅσο εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ, δὲν θὰ τοῦ λείψῃ οὔτε ἡ στέγη οὔτε ἡ προστασία. Δὲν θὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ πλευρό μου οὔτε μιὰ στιγμὴ. Θὰ εἶναι τὸ ψυχοπαῖδι μου, ὁ σύντροφός μου. Καὶ θὰ τὸν γιατρέψω— καὶ θὰ τὸν κάνω πάλι εὐθυμο, καὶ γερὸ καὶ δυνατό.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

«ΘΕΙΟΣ ΟΝΕΙΡΟΣ»

Ἀγαπητοί μου,

ΜΗΚΑΜΕ στὴ Σαρακοστή. Καὶρὸς προσευχῆς, νηστείας, ἐργασίας καὶ... μετανοίας γιὰ τὸν ἄλλον καιρὸ, τὸ χαμένο. Καμμιὰ λοιπὸν διασκέδαση τώρα τὴ Σαρακοστή; Ὁχι δά! Ὅπως σὰς εἶπα κι' ἄλλη φορὰ, ὁ πολιτισμὸς τείνει νὰ φορτωθῇ σχεδὸν τὴν ἡμέραν τοῦ χρόνου. Ἔτσι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας διασκεδάζουν καὶ τὴ Σαρακοστή ὅπως σχεδὸν καὶ τὴν Ἀποκρίαν. Ὅλα τὰ κέντρα τῶν διασκέδαστων μένουν, βλέπετε, ἀνοιχτὰ καὶ στὰ σπῖτια ἀκόμα κάνουν γιορτὲς καὶ χοροὺς. Ὑπάρχουν ὅμως διασκεδάσεις καὶ διασκεδάσεις. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς μοῦ φαίνονται πὺ κατάλληλες γιὰ τὴ Σαρακοστή. Τὸ σοβαρό, τὸ καλλιτεχνικὸ θέατρο π: χ:.

πῆρες ἄριστα σ' ὅλα τὰ μαθήματα· καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίση τοῦ ψευδωνύμου· καὶ τώρα περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς πὶο γρήγορα.) **Βασιλέα τῆς Ἑρμίου** (καὶ σένα σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα.) **Χαραυγὴν τῆς Δέσβου** (καὶ σένα) ἀργήσα νὰ ἐκτελέσω, γιατί καθυστέρησε ἡ ἐπιταγή· ἔστειλα.) **Ἡλιόγεμα** (γιὰ τὸ ξεσπάθωμα εὐχαριστῶ πολὺ· γιὰ τὸ κομμάτι σου βέβαια θὰ εἶδες.) **Κρινάκι** (σὲ συγχαίρω γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς· σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα, καθὼς κι' ὁ κ. Ξ. πὺ διάβασε τὸ γράμμα σου.) **Ζουλέϊκαν** (ἀν καὶ ἀργά, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις.) **Εὐθύμιον Β. Εὐθυμίου** (ἔστειλα, ἔχει καλῶς, περιμένω.) **Παρήγορον Ἀγγελον** (περαστικά! ἔστειλα καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.) **Κοκκινόσκουφον** (Ὁδὴγὸν ἔστειλα· τὸ ψευδώνυμο πὺ θέλεις, πρὸς τὸ παρὸν εἶν' ἐλεύθερο.) **Πειραιωτάκι** (εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ νέο ξεσπάθωμα· πῆς στὸ νέο μου φίλο ὅτι τὸν περιμένω.) **Κύνιον τῆς Εὐτυχίας** (ἔστειλα 10 τετραδία.) **Γ. Ρασιδάκι** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) **Κούλαν Β. Ραζή** (ἔστειλα.) **Δικέφαλον Ἀετὸν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) **Μίκυ-Μάους**, **Ἀνθίδα**, **Μπουμπουλίναν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Μαρτίου, θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 259ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεῖται μέχρι τῆς 19 Μαΐου.

211. Δεξιόγραφος

Κόρη χρυσὰ ποῦχει μαλλιά,
Καὶ σύμφωνο γιὰ προίκα,
— Ἀξίζει, δὲν ἀξίζει —

Παίρνει τρανὸ φιλόσοφο
Ποὺ λέει τὰ σῦκα σῦκα,
Καὶ πῶς τὸν βασανίζει!

Νέα Ἑλλάς

212. Συλλαβόγραφος

Σύμφωνο μ' ἓνα ἀγρίμι
Ὁ λύτης ἀν κολλήσῃ,
Θὰ βάλῃ στὸ ποτήρι,
Θὰ πιῇ καὶ θὰ μεθύσῃ.

Πέτρος Ριοναί

213. Διπλοῦς ἀναγραμματισμός

Μὲ τέχνη ἀνακατεῦω καὶ σοφία
Ὅροσειρὰς μεγάλῃς τὰ στοιχεῖα
Κι' ἀρχαῖο βλέπω ἐμπρὸς μου βασιλιά.

Τὰ γράμματα κι' αὐτοῦ μπεδεύω λίγο
Καὶ στρέφοντας τὰ μάτια μου ψηλά,
Ἀστερισμὸ λαμπρότατο ξανοίγω.

Περιπλοκάς

214. Αἵνιγμα

Μετριάς; Τὰ βρῖσκες τέσσερα.
Διαβάξεις; λείπει ἓνα...
Μὰ ποὺς αὐτὰ τὰ γράμματα
Σοῦ τᾶχει μαγεμένα;

Θεοδ. Α. Παπαθεοδώρου

215. Διτυπωτὸν

***** = Ἀπέραντος θάλασσα

***** = Συγκριτικὸν

***** = Βασίλισσα τ. Σερβίας

***** = Τὴν δίδει ὁ ἱατρὸς

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἀθηναῖα

216. Κρυπτογραφικὸν

1234567 = Ὀμηρικὸς βασιλεὺς

2634 = Δένδρον

311347 = Τύραννος

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἐπειδὴ ἔπρεπε ἡ λίρα, δὲν εἶναι πιά 10 σελλίνια, οὔτε 50 γρόσια διατιμήσεως, ἀλλὰ 60 ΦΡΑΓΚΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ἡ ἐτησία, 35 ἡ ἐξαμηνὴ καὶ 20 ἡ τριμηνή.

Διὰ τὴν Ἀμερικὴν μένει πάντα ἡ ἴδια: ἐτησία δολλάρια 4, ἐξαμηνή 2 καὶ τριμηνή 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

4354 = Ὑγρὸν
542345 = Μήτηρ θεοῦ
624737 = Αἰσθησις
714267 = Ἰχθύς

Ξαπουνέφουσα

217-221. Μαγικὸς Σύνδεσμος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς συμπλεκτικοῦ συνδέσμου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἀνεῦ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ὄλος, ἄοκνος, πῶς, εὖρος, ἄλμα, Νέλλα

222. Διπλὴ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν εὐώδεις ἄνθος, τὰ δὲ τρίτα ὀμηρικὸν ἥρωα:

1, Μέγας αὐτοκράτωρ. 2, Ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητής. 3, Φυτικὴ οὐσία εὐώδης. 4, Θαλασσινὸν ὀστρακόδερμον. 5, Ἀρχαῖος ρήτωρ. 6, Ἀρχαία πόλις. 7, Φωτεινὸν φυσικὸν φαινόμενον. 8, Μέρος τῆς οἰκίας. 9, Ἀρχαία πόλις. Ἀρχοντοπούλα

223. Μικτὸν

φσς - αοηαι - χλπν
Κυρά-Φροσύνη

224. Γεῖφος

	κο		α	
η η η	κο	κο	α	α
	ρον		γ'	
η η η	κο	κο	α	α
	κο		α	
			Ἐρνάνης	

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

225. Triangle

***** = Empire asiatique
***** = Ville d'Arabie
***** = (Poisson) salé
***** = Prénom
***** = Consonne
Verticalement aussi.

Ρόδης Σιδράνης

226. Mixte

e - pr - e - fls

Ἀταλάντη

ΑΥΣΕΒΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 1

1. Νάρκισσος (νάρκη, σός.) — 2. Τόμυρις (τό, μί, ρίς.) — 3. Ἀνθη-Ξάνθη. — 4. Θρόνος. θρήνος. — 5.

ΑΡΚΑΔΙΑ 6. ΚΡΕΣΦΟΝΤΗΣ
ΡΙΑΙΑ (ροφός, ἔρκος, σφός,
ΚΙΚΕΡΩΝ Φενεός, ὄργεον, νέ-
ΔΕΕΕ φος, τροφή, ἥπτον.)
ΔΑΡΕΙΟΣ — 7. Ἀνέγων, ἔγων,
ΙΩΟΙ κατέγων. — 8. Μέτρω
ΑΙΝΕΣΙΣ κρώ. (μὲ τρο χ' ρώ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[AB'—167]

Υδόννη, Α. Κυπριοπούλα, Π. Ἡλιοθα-σίλεμα, Κ. Φροσύνη, Δάλια, συνήθεια νὰ μὴν ἀπαντᾷτε στὰ τετραδιάκια ἔχετε; Μπελίνα, Λυσόχαρτο, γιατί δὲν στέλνετε τετραδιάκια; Οὐράνιο Τόξο, ἓνα τετραδιάκι σου θὰ μοῦ ἔφερνε ἐξαιρετικὴ χαρὰ. Ὅσοι-ες ἔχουν τὴν εὐχαρίστησι νὰ στείλουν ἡθοποιὸ ἢ τετραδιάκι: Δ/σις (AB'—92).

Γιόλα

[AB'—168]

Πρωτοπαλίνοντας στὴν κίνηση τῆς Διαπλάσεως χαίρετ' ὅν διαπλάσσομαι. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες. ἡλικίας ἄνω τῶν 14 ἐτῶν γράψατε: Κλεόβουλων Μπέμπην, Κολλέγιον Ἀθηνῶν, Ψυχικό, διὰ:

Ἀειδιέα

[AB'—169]

Ὁ Ξενοκρίτος Ἀπάχης κατεβαίνει στὸ δημοψήφισμα μὲ τὸ ποιητικώτατο ψευδώνυμό του: ΧΡΥΣΟΝΕΙΡΟ!

[AB'—170]

Δεῖνοντας τὰ καλλιτεχνικά σας γούστα ψηφίσατε τὸ ποιητικώτερο τῶν ψευδωνύμων:

Τραγοῦδι τῆς Φλογέρας (Ἀρλίτα).

[AB'—171]

Βάτραχοι, ἀκόμα περιμένω βραβεῖον! Ὑπενθυμίζω Δ/σι: Δάλου, ὁδὸς Φωτίου, Μαροῦσι, διὰ:

Κυκλάμινο

[AB'—172]

Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ, Χωρὶς Φτερά, Πλανόδιε Τραβαδόρε, σὰς ψήφισα. Ἐνα γράμμα σου, Κυρά τῆς Θάλασσας, θάταν ἀπ' τῆς ὁμορφότερας ἀναμνήσεως μου. Νὰ περιμένω; Δ/σις: Ἐπτανήσου 12, Μυτιλήνη, διὰ:

Τιτίκα

[AB'—173]

Εἶναι ἀλήθεια, Μῦρο τῆς Ἀνδρου, ὅτι ὁ κ. Μπρ. παραργεῖ ἀλλ' ἄς ἔχῃ χάρι ἀφοῦ σὰς ἐνέπνευσε τὸ ὥρατο κομμάτι σας. Περαιτέρω γιὰ τὸ τελευτάτο ἀτύχημά σας.

Ὁ κ. Δ.

[AB'—174]

Θέμις. Βοσπορίτης Νύμφη, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τετραδιάκια, λησμονήσατε ὅμως νὰ σημειώσετε διεύθυνση.

Κάποιος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879 — 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τόμοι: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δοχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δοχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δοχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894 — 1931), ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 38 ἐν ὅλῳ. Ἐκ τῶν, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 — 1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 80 καὶ ραμμένους ἀρ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930 καὶ 1931 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 110 καὶ ραμμένους ἀρ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δοχ. 5 ὁ ἀρ. 80 καὶ δοχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δοχ. 23 εἴτε ἀρ. 80 εἴτε ραμμένος.